

Історія Галини Васильченко – учасниці обласного конкурсу «Жінка Донеччини» 2025 року, в номінації «Серце в броні»

Галина Васильченко народилася у смт. Велика Новосілка Донецької області, а більшу частину життя провела в селищі Благодатне. Донбас для неї — це не лише рідний край, а й доля, яка визначила її життєвий шлях. Від дитинства й донині Галина пов'язана з людьми, які потребують допомоги. Її серце

завжди було там, де важче, і де є потреба у турботі.

У мирному житті вона працювала медичною сестрою: спочатку в будинку для дітей з інвалідністю, а згодом 14 років у стаціонарному відділенні для людей похилого віку. Усі ці роки вона лікувала, доглядала, рятувала. «Я не могла інакше. Коли бачиш біль, то розумієш, що твій обов'язок - полегшити його», — згадує Галина.

У 2017 році вона зробила вибір, який змінив її життя. Галина підписала контракт зі Збройними Силами України. Тоді її друзі й знайомі дивувалися: жінка, яка все життя працювала у цивільній медицині, йде на військову службу. Але для Галини це було логічним продовженням шляху: «Я знала, що там, на фронті, моя робота потрібна ще більше».

24 лютого 2022 року війна застала Галину на бойовому чергуванні. Вона пам'ятає ті перші дні, коли «два тижні були як у пеклі». Разом із побратимами вона рятувала цивільних, підтримувала військові частини, що проходили через Велику Новосілку, ділилася не лише ліками, а й продуктами, навіть пальним. Її сім'ю вдалося вивезти лише у березні до Запоріжжя, де батьки й нині допомагають плести сітки для військових.

У бригаді Галина відома за позивним «Відьма». Побратими кажуть, що це ім'я їй пасує: там, де інші довго шукають кровоносну судину, вона ставить крапельницю з першого разу. У найкритичніших ситуаціях вона діє так швидко й точно, що це здається магією.

Сьогодні Галина виконує обов'язки начальника медичного пункту механізованого батальйону 23-ї окремої механізованої бригади. Це не лише медичний підрозділ, а справжній прихисток для бійців. У полі розгорнуто пункт на шість ліжок. Тут завжди є пацієнти: від хлопців із контузійми й легкими осколковими пораненнями до тих, хто повертається з госпіталів і потребує догляду. «Ми лікуємо, ми слухаємо, ми просто поряд. Бо іноді

важливо не лише вколоти чи перев'язати, а й підтримати словом», — пояснює Галина.

Її робочий день починається зі списків і закінчується далеко за північ. Вона організовує роботу п'яти екіпажів, визначає маршрути й точки евакуації, веде журнали поранених і водночас особисто виїжджає на евакуації. Не раз доводилося везти бійців не лише до стабілізаційного пункту, а й у Запоріжжя, коли ситуація була критичною. «У нас немає поняття "ніч" чи "вихідний". Якщо є виклик — ми їдемо», — каже вона.

Особливу гордість «Відьма» відчуває за свою команду. Більшість санітарних інструкторів у її підрозділі — жінки, про яких вона дуже тепло відгукується. «Мені пощастило працювати з такими людьми. Це не просто колеги — це моя друга родина», — зізнається Галина.

За свою службу вона отримала низку відзнак, серед яких:

- почесна нагорода Президента України — медаль «За врятоване життя»;
- відомча нагорода від командира бригади — медаль «За врятоване життя»;
- відзнака командувача ОК «Схід» — медаль «За сприяння Збройним Силам України»;
- відзнака Міністерства оборони України (за поданням командувача ОСУВ «Таврія») — медаль «За відвагу».

Але для неї справжня цінність — не медалі, а повернуті до життя бійці. «Найбільше щастя — бачити, як хлопець, що ще вчора був без свідомості, сьогодні вже жартує й просить чаю», — каже вона.

Навіть попри війну, Галина не зупинилася у навчанні. Вона вступила до магістратури за спеціальністю «Психологія». Бо розуміє: лікувати треба не лише тіло, а й душу. Психологічна допомога стане невід'ємною частиною післявоєнної реабілітації.

У 2025 році світлини з зображенням Галини увійшли до міжнародної виставки «Українські жінки через об'єktiv Оксани Чорної» у Польщі. Там, серед фотографій українських захисниць, її образ став символом сили, краси та незламності.

Галина не любить говорити про себе. Але кожен, хто її знає, підтвердить: вона — приклад відваги, професіоналізму й людяності. Її історія доводить, що війна — це не лише зброя, а й руки медиків, які повертають життя.

«Я завжди казала: Боже, хоч би не було роботи, — зізнається вона. — Але тепер думаю інакше: якщо хлопці прийшли до нас, значить, вони живі. А рани ми залікуємо».

Це слова жінки, яка щодня робить неможливе можливим. Жінки, яка рятує інших і надихає тих, хто поряд.